

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Martiny Küchlerové, Ph.D. ve věci

žalobce: **P. Š.**
zast. Mgr. Ing. Janem Lerchem, advokátem
se sídlem Bedřicha Smetany 3, Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Kraje Vysočina**
se sídlem Žižkova 1882/57, Jihlava

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. listopadu 2023, č. j. KUJI 101443/2023

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 3. listopadu 2023, č. j. KUJI 101443/2023, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 9 800 Kč k rukám zástupce žalobce, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Předmět sporu

1. Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Chotěboř, oddělení územního plánování, GIS a památkové péče, ze dne 10. 7. 2023, č. j. MCH-36071/2023/UP, GAPP/KT, a toto rozhodnutí potvrdil.

2. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí dle § 14 odst. 2 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon o státní památkové péči“). Posoudil žádost žalobce o vydání závazného stanoviska (rozhodnutí) v souvislosti s jím zamýšlenou realizací montáže fotovoltaiické elektrárny (dále také jen „FVE“) na domu čp. XB v ulici xxx nacházejícím se na pozemku p. č. XA v k. ú. xx (dále také jen „Stavební záměr“) a dospěl k závěru, že z hlediska zájmů památkové péče je realizace Stavebního záměru nepřipustná.

II. Obsah žaloby

3. Žaloba obsahovala v podstatě jednu stěžejní žalobní námitku. A to námitku nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí. Žalobce uvedl, že v řízení před správním orgánem I. stupně i v odvolacím řízení argumentoval zejména veřejným zájmem na ochraně klimatu, ovzduší a životního prostředí. Žalovaný ve svém rozhodnutí připustil, že ochrana přírody je jedním z veřejných zájmů, stejně jako památková péče a památková ochrana. V případě kolize více veřejných zájmů musí dojít k jejich vzájemnému poměřování a zvolení postupu pro co nejmenší omezení jednoho veřejného zájmu na úkor druhého. Žalovaný však poměřování veřejného zájmu na ochraně památek s veřejným zájmem na ochraně přírody neprovedl, resp. z obsahu rozhodnutí to neplyne.
4. Žalobce zdůraznil, že Stavební záměr přitom s veřejným zájmem na ochranu přírody úzce souvisí. Instalace FVE bude mít přímý vliv na to, že v místě výroby elektrické energie bude v menší míře znečištěno ovzduší, a tento přínos lze dle něho bezpochyby označit za jeho příspěvek k veřejnému zájmu.
5. Z žalovaného rozhodnutí také dle žalobce neplyne, za jakých okolností by žalovaný dospěl k závěru, že vybudování obnovitelného zdroje energie ve veřejném zájmu je. I v tom spatřoval žalobce jeho nepřezkoumatelnost.
6. Nad rámec této stěžejní žalobní námitky poukázal ještě také na to, že v Městské památkové zóně Chotěboř jsou již fotovoltaiické panely na řadě objektů umístěny, tedy instalaci dalších není možné vážně poškodit zájem památkové ochrany, neboť ten již poškozen je.
7. Zrekapituloval proto závěrem, že napadené rozhodnutí zpochybňuje veřejný zájem na používání obnovitelných zdrojů energie, je nepřezkoumatelné a nepřihlíží k předchozí rozhodovací praxi správních orgánů v obdobných případech, čímž porušuje § 2 odst. 4 správního řádu. Navrhl proto, aby je soud zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Obsah vyjádření žalovaného k žalobě a obsah repliky žalobce

8. Žalovaný úvodem svého vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém obecně popsal principy státní památkové ochrany ve vztahu k umisťování fotovoltaiických elektráren na objekty v památkově chráněných oblastech a tyto principy pak uplatnil na konkrétní případ, přičemž předestřel i potencionálně možné variantní řešení, které by umožňovalo kompromis mezi individuálními požadavky žalobce a veřejným zájmem na památkové ochraně, uplatnil princip proporcionality a porovnával Stavební záměr s obdobnými případy, na které žalobce poukazoval.
9. K žalobním bodům uvedl, že rozhodnutím orgánů státní památkové péče je jisté žalobcovo omezení užívat svůj majetek, které vychází z nepřípustnosti Stavebního

záměru, to je ovšem výsledkem důsledného uplatňování zákona o státní památkové péči, je v mezích tohoto zákona, i v mezích celého právního řádu. Umístění malého zdroje obnovitelné energie na obytnou nemovitost je soukromým zájmem žalobce, nikoliv zájmem veřejným. Žalovaný dle svého přesvědčení v napadeném rozhodnutí důsledně provedl test proporcionality a poměřoval konfliktní veřejný zájem a zájem soukromý a také srovnával obdobné relevantní případy. Navrhl proto zamítnutí žaloby.

10. Na toto vyjádření žalovaného zareagoval ještě žalobce stručnou replikou. Z jeho obsahu dovodil názor žalovaného, že nebyl povinen se otázkou, zda převažuje veřejný zájem na ochraně životního prostředí (využívání obnovitelných zdrojů energie) nebo veřejný zájem na ochraně památek, zabývat. Tím ovšem pouze potvrzuje nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí, neboť tento argument, o který se opírá a z něhož dovozuje správnost svého rozhodnutí, uvedl až ve vyjádření k žalobě, nikoliv v odůvodnění rozhodnutí. Postup žalovaného, pokud neprovedl poměrování veřejného zájmu na ochraně památek s veřejným zájmem na nahrazení fosilních zdrojů energie zdroji obnovitelnými, ani s tím související test proporcionality, nemůže být dle něho správný. Zůstal tak na svém procesním návrhu.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

11. Krajský soud poté soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen “s. ř. s”). Učinil tak bez nařízení jednání, protože s takovým postupem výslovně souhlasili oba účastníci řízení. O věci usoudil následovně.
12. Dle § 14 odst. 2 zákona o památkové péči vlastník (správce, uživatel) nemovitosti, která není kulturní památkou, ale je v památkové rezervaci, v památkové zóně nebo v ochranném pásmu nemovité kulturní památky, nemovité národní kulturní památky, památkové rezervace, nebo památkové zóny (§ 17), je povinen k zamýšlené stavbě, prodejněmu stánku, konstrukci a zařízení pro slavnostní výzdobu a osvětlení budov, jejichž umístění nepřesáhne 30 po sobě jdoucích dnů, změně stavby, terénním úpravám, umístění nebo odstranění zařízení, odstranění stavby, úpravě dřevin nebo udržovacím pracím na této nemovitosti si předem vyžádat závazné stanovisko obecního úřadu obce s rozšířenou působností, není-li tato jeho povinnost podle tohoto zákona nebo na základě tohoto zákona vyloučena (§ 6a, § 17).
13. Dle § 14 odst. 3 tohoto zákona v závazném stanovisku podle odstavců 1 a 2 se vyjádří, zda práce tam uvedené jsou z hlediska zájmů státní památkové péče přípustné, a stanoví se základní podmínky, za kterých lze tyto práce připravovat a provést. Základní podmínky musí vycházet ze současného stavu poznání kulturně historických hodnot, které je nezbytné zachovat při umožnění realizace zamýšleného záměru.
14. Dle § 14 odst. 6 věty první zákona o památkové péči orgán státní památkové péče příslušný podle odstavců 1 a 2 vydá závazné stanovisko po předchozím písemném vyjádření odborné organizace státní památkové péče, se kterou projedná na její žádost před ukončením řízení návrh tohoto závazného stanoviska.
15. Na úvod krajský soud konstatuje, že přestože shora citovaná zákonná ustanovení hovoří o tom, že příslušný orgán státní památkové péče vydá k žádosti stavebníka závazné

stanovisko, má tento akt povahu rozhodnutí správního orgánu ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.

16. Tento závěr zastává konstantě judikatura správních soudů. V souvislosti s tím poukazuje krajský soud např. na závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 7 As 43/2009-52, dle nichž: „*Závazné stanovisko podle ust. § 14 odst. 3 památkového zákona je nepochybně „rozhodnutím“ podle ust. § 65 odst. 1 s. ř. s., a to ze stejných důvodů, pro něž za „rozhodnutí“ označil rozšířený senát (usnesení RS NSS ze dne 21. 10. 2008, č. j. 8 AS 47/2005-86) souhlas, či nesouhlas, orgánu ochrany přírody a krajiny k povolení stavby vydaný podle ust. § 44 zákona č. 114/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Ze stejných důvodů, jaké platí pro akt vydaný podle citovaného zákona (viz body 46 až 50 a zejména pak 48 a 49 usnesení rozšířeného senátu), nelze závazné stanovisko podle ust. § 14 odst. 3 památkového zákona považovat za rozhodnutí předběžné povahy. V úvahu nepřipadá ani žádný jiný důvod, pro který by měl být uvedený akt vyloučen ze soudního přezkumu na základě žaloby podle ust. § 65 s. ř. s.*“ Stejně tak v rozsudku ze dne 29. 1. 2018, č. j. 8 As 241/2017-33, Nejvyšší správní soud konstatoval, že: „... *závazná stanoviska dle § 14 zákona o státní památkové péči mohou mít dvojí povahu. Jednak se může jednat o samostatné rozhodnutí vydávané ve správním řízení, jednak o závazné stanovisko dle § 149 spr. ř., které není samostatným rozhodnutím ve správním řízení. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. 9 As 236/2016-35). Rozdělení vyplývá z § 44a odst. 3 zákona o státní památkové péči: „je-li [stanovisko] vydáno orgánem státní památkové péče ve věci, o které není příslušný rozhodovat stavební úřad podle zvláštního právního předpisu, je samostatným rozhodnutím ve správním řízení, jinak je úkonem učiněným dotčeným orgánem pro řízení vedené stavebním úřadem.“ Všechna stanoviska jsou samostatnými rozhodnutími s výjimkou těch, která jsou vydána ve věci, o které rozhoduje stavební úřad.*“
17. Žalobou napadené rozhodnutí žalovaného (včetně jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu státní památkové péče I. stupně) jsou tak přezkoumatelná správními soudy v rámci žaloby proti rozhodnutí správního orgánu dle § 65 a násl. s. ř. s.
18. Krajský soud připomíná, že v obdobné věci mezi účastníky řízení již v minulosti rozhodoval, a to rozsudkem ze dne 18. 1. 2023, č. j. 30 A 60/2022-27. Byť se formálně jednalo o jiné správní řízení, meritum věci bylo shodné. Tehdy žalobce žádal orgány památkové péče o povolení instalace 12 ks fotovoltaických panelů na střechu stejného domu, dnes žádá o instalaci 11 ks, došlo také k nepatrné a pro posouzení věci nepodstatné změně v jejich umístění, kdy byly posunuty směrem ke střechě sousedního domu čp. XC. Již předchozí žádosti orgány státní památkové péče nevyhověly a tehdejší stavební záměr žalobce označily za nepřipustný. Žalobu proti jejich rozhodnutím zdejší soud shora citovaným rozsudkem zamítl, kasační stížnost proti němu podána nebyla.
19. Podstatou tehdejších žalobních tvrzení byla otázka zákonnosti a správnosti posouzení testu proporcionality provedeného správními orgány mezi vlastnickým právem žalobce k domu čp. XB v xx a z něj plynoucím právem užívat jej podle svých představ a potřeb na straně jedné a veřejným zájmem na zachování památkové hodnoty dané lokality (tedy ochranou kulturního bohatství ve smyslu ochrany veřejného statku) na straně druhé. Krajský soud tehdy žalobu zamítl, neboť odůvodnění napadeného rozhodnutí shledal v tomto směru zákonným a správným. Nutno dodat, že právě střet těchto práv vyvolaný zamýšleným stavebním záměrem tehdy žalobce v žalobě akcentoval a výhradně k němu směřoval žalobní námitky. Protože soudní řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu je ovládáno zásadou dispozicní (viz § 75 odst. 2 s. ř. s.), vzájemnými střety jiných

práv či jiných veřejných zájmů, nebo absencí jejich posouzení, se krajský soud ve shora citovaném rozsudku nezabýval a ani se zabývat nemohl. Jakékoliv podpůrné odkazy žalovaného na uvedený rozsudek v tomto směru (viz např. předposlední odstavec na str. 16 napadeného rozhodnutí či obsah vyjádření žalovaného k žalobě) proto nejsou na místě.

20. V nyní posuzované žalobě se naopak žalobce stran Stavebního záměru otázkou střetu svého vlastnického práva k domu čp. XB v xxx s veřejným zájmem na zachování památkové hodnoty dané lokality prakticky nevěnuje, přestože právě hodnocení této problematiky se orgány státní památkové péče obou stupňů v odůvodnění svých rozhodnutí věnovaly zejména (k tomu ještě níže).
21. Žalobce nyní akcentuje jiný střet, který Stavební záměr bezpochyby rovněž vyvolává. Na jedné straně opět stojí veřejný zájem na zachování památkové hodnoty dané lokality (tedy ústavní ochrana kulturního bohatství ve smyslu ochrany veřejného statku – čl. 34 odst. 2 Listiny). Na druhou miskou vah pak žalobce klade veřejný zájem, který on sám v žalobě definuje poněkud neurčitě – jednou jej nazývá veřejným zájmem na ochraně klimatu, ovzduší a životního prostředí, jednou veřejným zájmem na nahrazení fosilních zdrojů energie zdroji obnovitelnými, na jiných místech žaloby veřejným zájmem na instalaci obnovitelných zdrojů energie či veřejným zájmem na instalaci fotovoltických panelů.
22. Přes tuto formulační košatost krajský soud podstatě argumentace žalobce rozumí. Žalobci jde o to, že dle jeho názoru FVE obecně jsou pro životní prostředí přínosem, neboť se jedná o obnovitelný zdroj energie, oproti výrobě elektrické energie kupříkladu z fosilních paliv. A že z toho důvodu jejich přínos v tomto směru je schopen převážit zájem na zachování hodnot chráněných např. zákonem o státní památkové péči, v posuzované věci že převáží zájem na zachování památkové hodnoty lokality xxx, kde se nachází jeho dům, který je součástí MPZ Chotěboř (jež byla prohlášena vyhláškou Ministerstva kultury ze dne 1. 4. 2003 pod č. 108/2003 Sb.). Aby tuto formulační roztržitost krajský soud sjednotil, považuje za vhodné, že bude pro účely tohoto rozsudku tento veřejný zájem míněný žalobcem nazývat jednotně veřejným zájmem na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů.
23. Podstata žaloby spočívá v tvrzení žalobce, že orgány státní památkové péče byly povinny při posuzování přípustnosti Stavebního záměru provést nejenom test proporcionality mezi jeho vlastnickým právem a veřejným zájmem na zachování památkové hodnoty dané lokality, ale také test proporcionality mezi veřejným zájmem na zachování památkové hodnoty dané lokality a veřejným zájmem na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů. Takový test neprovedly, z toho důvodu je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.
24. K tomu krajský soud dodává, že soudní řád správní rozlišuje dva typy nepřezkoumatelnosti, a to pro nesrozumitelnost a pro nedostatek důvodů. Žalobce v žalobě namítal toliko nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí, aniž by upřesnil, o jaký z uvedených typů nepřezkoumatelnosti se jedná. Z podstaty jím tvrzených důvodů nepřezkoumatelnosti (viz shora) však krajskému soudu nevznikla žádná pochybnost o tom, že má na mysli nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů.
25. Z obsahu správního spisu plyne, že existencí veřejného zájmu na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů žalobce argumentoval již v průběhu

správného řízení. Prvoinstanční správní orgán se v odůvodnění svého rozhodnutí dané otázky věnoval velmi stručně. Ve třetím odstavci na str. 5 rozhodnutí uvedl: „*V dalších odstavcích se žadatel věnuje ochraně ovzduší. Při posuzování umístění fotovoltaických panelů v památkové zóně není tento argument hlavním aspektem. Ochrana ovzduší je sice důležité hledisko, nicméně ne jediné.*“ V posledním odstavci na téže straně pak uzavřel: „*V poslední části vyjádření se žadatel odkazuje na Listinu základních práv a svobod, zejména na právo příznivého životního prostředí. Správní orgán posoudil tuto námitku a konstatuje, že není zde upíráno toto právo žadateli.*“

26. Žalovaný se danou problematikou zabýval podrobněji, konkrétně na str. 15 a 16 žalovaného rozhodnutí. Konstatoval, že ochrana přírody je jednoznačně jedním z veřejných zájmů, stejně jako státní památková péče a památková ochrana, a připustil, že v případě kolize více veřejných zájmů musí dojít k jejich vzájemnému poměřování a zvolení postupu, který umožní maximální možné zachování obou veřejných zájmů, případně co nejmenší omezení jednoho veřejného zájmu na úkor druhého. Následně ovšem dodal, že osazení FVE v rámci jedné nemovitosti sleduje dosahování vlastního ekonomického zájmu, přičemž konkrétní omezení umístění FVE nelze považovat za upírání práva na příznivé životní prostředí.
27. Obsáhle pak citoval z odůvodnění rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 28. 3. 2023, č. j. 55 A 23/2022-103 (dále také jen „rozsudek Krajského soudu v Brně“). Na tuto citaci pak navázal tím, že nelze paušálně umisťovat rovnítko mezi fotovoltaické panely a ochranu přírody, neboť právě šetrné a zároveň efektivní umístění panelů, jejich maximální hospodárné využití a jejich následné udržování, případně zvládnutá ekologická likvidace mohou přinést kýžený výsledek v podobě přispění k ochraně přírody. Samotné pořízení a umístění FVE nemusí znamenat reálný pozitivní dopad na životní prostředí.
28. Shora uvedená konstatování žalovaného vykazují dle soudu určitou míru rozporuplnosti a nejasnosti, jak vlastně na otázku střetu veřejného zájmu na zachování památkové hodnoty dané lokality s veřejným zájmem na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů v případě Stavebního záměru nahlíží.
29. A to krajský soud vzal v potaz i onu zmiňovanou citaci z rozsudku Krajského soudu v Brně. Ten se totiž obdobné problematiky skutečně týká a bylo správné, že se v něm žalovaný snažil nalézt inspiraci. Zdejší soud se totiž s mnoha závěry vyslovenými v tomto rozsudku shoduje.
30. Za prvé – rovněž zdejší soud je toho názoru, že z principu vázanosti veřejné moci zákonem (čl. 2 odst. 3 Ústavy a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod) vyplývá, že veřejný zájem, k němuž správní orgány a soudy přihlíží při svém rozhodování, musí plynout z hodnot chráněných Ústavou a ústavními zákony a/nebo musí být vyjádřen v zákonech (a v jejich mezích v podzákoných právních předpisech).
31. Za druhé – stejně jako Krajský soud v Brně je zdejší soud toho názoru, že podpora výroby elektřiny z obnovitelných zdrojů, včetně FVE, je projevem veřejného zájmu na ochraně klimatu a životního prostředí (pokud jde o důvody vedoucí jej k takovému závěru, odkazuje plně na bod 33 citovaného rozsudku). Ostatně, že výroba elektrické energie z obnovitelných zdrojů je veřejným zájmem, konstatoval rovněž Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 20. 7. 2023, č. j. 1 As 301/2021-150 (bod 41).

32. Za třetí – zdejší soud rovněž plně sdílí závěr Krajského soudu v Brně, že veřejný zájem na zřízení FVE je nepochybně závislý na její velikosti (instalovaném výkonu). Veřejný zájem na instalování FVE o vyšším instalovaném výkonu je tudíž nepochybně větší, než u malé domácí FVE sestávající typicky z několika fotovoltaických panelů. Při posuzování přípustnosti instalace několika fotovoltaických panelů na střechu domu v památkové zóně (tak jako v posuzované věci) jde proto především o vyvažování vlastnického práva vlastníka domu a veřejného zájmu na ochraně památek; veřejný zájem na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů hraje u takto malých výroben elektřiny pouze okrajovou roli.
33. Těmito závěry se sice žalovaný inspiroval, když příslušné pasáže rozsudku Krajského soudu v Brně je obsahující ocitoval, nicméně dle názoru krajského soudu je následně chybně vyhodnotil a nesprávně aplikoval na projednávanou věc.
34. Z uvedených závěrů totiž plyne, že veřejný zájem na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů hraje u malých výroben elektřiny, mezi které dle názoru zdejšího soudu bezpochyby patří i Stavební záměr (11 ks fotovoltaických panelů na střechu obytného domu), sice pouze okrajovou roli, ale jeho existenci nelze pominout zcela. Ostatně i z toho důvodu Krajský soud v Brně jím přezkoumávané rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
35. Pokud tedy žalobce namítal v odvolání rozpor prvoinstančního rozhodnutí s veřejným zájmem na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů, měl se žalovaný touto otázkou adekvátně zabývat. Tím má krajský soud na mysli, že měl provést judikaturou Ústavního soudu (viz např. nález ze dne 16. 10. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 78/06, č. 307/2007 Sb., bod 23, či ze dne 15. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 1587/15, č. 214/2015 Sb., bod 27) konstantně definovaný test proporcionality mezi veřejným zájmem na zachování památkové hodnoty dané lokality a veřejným zájmem na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů. K tomu ale ze strany žalovaného nedošlo (viz body 26 a 27 tohoto rozsudku). Žalovaný sice na jednu stranu v obecné rovině připustil nutnost provedení testu proporcionality v případě střetu dvou veřejných zájmů, následně ovšem lze z jeho vyjádření vysledovat, že v případě Stavebního záměru dospěl k závěru, že jím veřejný zájem na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů není dotčen vůbec. A k provedení zmiňovaného testu proporcionality mezi uvedenými dvěma veřejnými zájmy vůbec nepřistoupil (k tomu viz čtvrtá věta druhého odstavce na str. 15 žalovaného rozhodnutí, či úvod první věty v druhém odstavci na str. 16 napadeného rozhodnutí). To ostatně výrazně pregnantněji potvrdil ve svém vyjádření k žalobě, kdy uvedl, že umístění malého zdroje energie na obytnou nemovitost je soukromým zájmem žadatele, nikoliv zájmem veřejným a že v napadeném rozhodnutí provedl test proporcionality toliko při poměrování veřejného zájmu (na zachování památkové hodnoty dané lokality) a zájmu soukromého (vlastnické právo žalobce). Což ostatně, jak už uvedeno shora, z obsahu odůvodnění napadeného rozhodnutí dovodil i krajský soud. Za provedení absentujícího testu proporcionality pak rozhodně nelze považovat zmíněnou rozsáhlou citaci z rozsudku Krajského soudu v Brně.
36. Tím ovšem žalovaný zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Krajskému soudu tak nezbylo, než pro uvedenou vadu řízení dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalobou napadené rozhodnutí žalovaného zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, aby v něm uvedenou vadu řízení napravil.

37. Přestože uvedenou vadou trpí také prvoinstanční rozhodnutí, ponechal soud na zvážení žalovaného, jaký další procesní postup ve věci zvolí, tedy zda vytknutou vadu zrušeného žalovaného rozhodnutí odstraní v dalším řízení on sám, neboť dle judikatury správních soudů činí rozhodnutí správních orgánů jeden celek (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 – 73, a ze dne 31. 10. 2014, č. j. 6 As 161/2013 – 25), nebo zda bude považovat za vhodnější jiné procesní řešení.
38. V každém případě bude nutné, aby správní orgány v dalším řízení reagovaly na námitky žalobce týkající se konkrétně ve vztahu ke Stavebnímu záměru střetu veřejného zájmu na zachování památkové hodnoty dané lokality s veřejným zájmem na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů a provedly v souvislosti s tím mezi oběma těmito veřejnými zájmy test proporcionality ve smyslu shora uvedeném. Pokud jde o hodnocení významu a velikosti veřejného zájmu na ochraně životního prostředí a na výrobě energie z obnovitelných zdrojů u výroby elektřiny velikosti Stavebního záměru v porovnání s veřejným zájmem na zachování památkové hodnoty dané lokality, pak mohou brát závěry vyslovené v bodě 32 tohoto rozsudku jako určitý návod či inspiraci.
39. Jak už soud konstatoval, žalobní námitky v zásadě nesměřovaly do problematiky správnosti výsledků testu proporcionality, který provedly správní orgány v případě střetu veřejného zájmu na zachování památkové hodnoty dané lokality a vlastnického práva žalobce k domu čp. XB v xxx. Výjimku představovala žalobní námitka obsažená v předposledním odstavci žaloby, v němž žalobce vytýkal žalovanému, že na řadě jiných objektů v MPZ Chotěboř se již FVE nacházejí, resp. byly povoleny, a že tedy žalovaný nepřihlíží k předchozí rozhodovací praxi správních orgánů v obdobných případech a že Stavební záměr již v tomto směru nemůže MPZ nikterak ohrozit.
40. Důvodnosti této žalobní námitky krajský soud přisvědčit nemůže. S touto problematikou se totiž žalovaný vypořádal velmi podrobně a způsobem zcela přezkoumatelným. V rámci odvolacího řízení nařídil na den 30. 8. 2023 místní šetření za účasti žalobce na místě, kde chtěl Stavební záměr realizovat, přičemž posléze se pracovníci žalovaného obeznámili na jednotlivých lokacích s žalobcem namítanými příklady „schválených“ realizací fotovoltaiických panelů v MPZ Chotěboř. V odůvodnění žalovaného rozhodnutí se pak k jednotlivým těmto případům žalovaný v dostatečné míře podrobnosti vyjádřil a odůvodnil, proč tyto případy nelze se situací Stavebního záměru na domu čp. XB v xxx srovnávat. A tedy že se nejedná o skutkově shodné či podobné případy ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, jak tvrdil (i v žalobě) žalobce. S těmito závěry žalovaného se krajský soud plně ztotožňuje. V podrobnostech odkazuje na str. 12 a 13 napadeného rozhodnutí. Samozřejmě to žalovaného nezbaví povinnosti se i v rozhodnutí, které bude výsledkem dalšího řízení (v němž navíc může žalobce svoje námitky v tomto směru rozhojnit), s danou problematikou znovu vypořádat s minimálně stejnou mírou pečlivosti.

V. Náklady řízení

41. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které

důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měla úspěch strana žalující, má proto právo na přiznání náhrady důvodně vynaložených nákladů.

42. Žalobce uhradil soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč.
43. Zástupce žalobce učinil ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) po 3 100 Kč (srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 citované vyhlášky). Rovněž má právo na náhradu režijních paušálů za 2 úkony právní služby po 300 Kč. Odměna za právní zastoupení tak činí 6 800 Kč.
44. Zástupce žalobce neprokázal, že je registrován jako plátce DPH.
45. Celkem tedy činí důvodně vynaložené náklady řízení na straně žalobce 9 800 Kč.
46. Krajský soud doplňuje, že za důvodně vynaložené náklady soudního řízení na straně žalobce nepovažuje podání jeho zástupce ze dne 23. 2. 2024 (replika k vyjádření žalovaného), neboť obsah tohoto podání neobsahoval žádné nové skutečnosti oproti obsahu žaloby a neměl pro rozhodnutí soudu o její důvodnosti žádnou relevanci.
47. Proto krajský soud závázal žalovaného povinností žalobci prokázané náklady řízení uhradit k rukám jeho zástupce, který je advokátem (§ 149 odst. 1 občanského soudního řádu za použití § 64 s. ř. s.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 26. března 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu